

лошъ звѣръ. Трѣбва да се запознаемъ съ него! Не бойте се, вълцитѣ нѣма да ви изядатъ.

Преди всичко, вълкътъ е умница и много обича себе си. Той познава добре човѣка и се решава да го нападне само въ рѣдки, много рѣдки случаи. Дене той никога не се даже и приближава до човѣка, защото много се страхува отъ него. Само силниятъ, мжчителенъ гладъ, който вълкътъ изпитва зиме, помрачава ума му, и тогава, ожесточенъ, той напада ноќе на самотния пѣтникъ. Драгнетѣ кибритъ, ако имате, и вълкътъ ще изчезне въ нощния мракъ. Но ако човѣкъ се срещне въ зимна нощъ съ гладна глутница — тогава бедата е неминуема, и само щастлива случайность може да го спаси.

Но, нека се върнемъ къмъ нашитѣ вълци и да проследимъ, какво правятъ тѣ ноќе около селото. Следитѣ сж много: петъ, шесть, седемъ, вълка: това е цѣла челядь съ майката заедно. Навѣрно тѣ сж дошли при селото още снощи, надвечеръ. Така е: следитѣ водятъ отъ полето право къмъ онова мѣсто до хармана, кждето, преди два дена, бѣше хвърлена една мрътва свиня. Очевидно е, че вълцитѣ миналата нощъ сж вече закусвали отъ свинско месо, а презъ деня сж пирували селскитѣ псета, защото сж останали само голи кости. Вълцитѣ сж дошли вчера привечеръ и сж знаели, че отъ свинята не е останало почти нищо; но тѣ сж наумили друго да си похапнатъ. Старата вълчица е отишла настрана и се разположила на завоя, а младитѣ сж отишли направо при свинскитѣ кости. Но смѣтката на старицата не излѣзла вѣрна: нито едно селско псе нѣмало сега при кокалитѣ.